

lige Interesse for Arbejdsgivere og Arbejdere. Byggeriet var medvirkende til, at Krisen fra 1929 kom sent til Danmark, og har sikkert i høj Grad medvirket til senere at mildne den for Byernes Vedkommende. Tillige maa vedrørende den foreliggende Skattesituation bemærkes, at Bygherrerne ikke som mange andre Virksomheder har lukreret ved Valutacentralens Virksomhed, idet de tværtimod har maattet bære den ubehagelige Følge heraf, at Bygningerne er blevet fordyrede.

Det forekommer mig, at man nu maa stille Spørgsmaalet saaledes:

1. Har Samfundet Interesse i, at det private Byggeri i København og Provinserne trives i bedst muligt Omfang under de foreliggende særdeles vanskelige Forhold? Kan det for Samfundet nødvendige Saneringsbyggeri ikke hindres ved, at man forøger dets Byrder og derved indskrænker dets Muligheder?

2. Maa man formode, at Byrder, der lægges paa Byggeriet, f. Eks. Forhøjelse af en i Forvejen haard Indkomstskat paa en i Regelen fiktiv Fortjeneste, i det lange Løb vil blive overvæltet paa Lejen og i saa Fald virke usocialt?

Hvis begge Spørgsmaal maa besvares bekræftende, er der formentlig samfundsmæssig Anledning til at indrømme Boligbyggeriet gennem Byggeaktieselskaber en Fritagelse, der maa formodes at komme ikke alene Lejerbefolkningen, men ogsaa Samfundsproduktionen til gode.

Ærbødigst

B o l d s e n .

---